

I tromesečje

ZAPADNO-CENTRALNA AFRIČKA DIVIZIJA

Do viđenja sestro Šarlot

Nalazimo se u stanju promene! Nakon što je dvadeset godina pisala naše misionske priče za decu i odrasle širom celog sveta, naša dobra prijateljica Šarlot Iškanijan se povukla. Tokom svih ovih godina uređivala je priče koje su ispunjavale hiljade stranica naših misionskih časopisa i drugih materijala. Zahvaljujući njenoj vernoj službi, bezbroj misionskih projekata zasnovanih na darovima trinaeste Subote bilo je ispunjeno. Želimo joj svako dobro u novim odgovornostima i obavezama koje preuzima.

Mogućnosti

Ovog tromesečja darovi subotne škole pomoći će da se podigne:

- Osnovna škola u Parakou, Benin
- Osnovna škola u Dakaru, Senegal
- DEČIJI PROJEKAT: Knjige za biblioteke u novim školama u Beninu i Senegal.

Dragi vođo subotne škole,

Zahvalni smo sestri Šarloti Iškanijan za predani posao koji je obavljala tokom svih ovih godina. Pretpostavili smo da biste možda bili zainteresovani da saznate nešto više o njenoj smelosti i požr-

tvovanosti, dok je putovala celom planetom, i prikupljala misionijske priče.

Misionijski, ali neizvesni poduhvati

Šarlot je proputovala 140 zemalja, prikupljajući misionijske priče za subotnu školu. Tokom tih putovanja doživljavala je mnoge neobične događaje, na primer, kada je letela starim avionima, koji su bili opremljeni za transport tereta, a ne putnika, kada je vozila kola sa puškom AK-47 na sedištu pored njenog. (Bojala se da je dotakne!)

Na Filipinima je putovala čamcem na jedno ostrvo da bi prisustvovala krštenju. Kada se čamac približio obali, putnici je stigla da iz čamca iskoče na mali plato na obali. Kada je ona trebalo da iskoči iz čamca, naišao je talas koji je snažno uzdrmao čamac, a ona je pala u muljevitu vodu pored čamca. Pošto je bila svečano obučena jer je želela da prisustvuje krštenju, onako blatnjava i mokra samo je počela da se smeje, shvatajući u potpunosti priliku u kojoj se nalazi. Pošto su joj dali neku odeću da se presvuče, odmah je, kao da se ništa nije dogodilo, nastavila da razgovara sa ljudima i zapisuje njihove životne priče, koje je želela da podeli sa ostatkom sveta.

Snalaženje

Više puta je spavala u kućama od blata sa krovom od slame i nekom tkaninom na ulazu u kuću koja je sprečavala pojedine životinje da uđu unutra, a delila je sobu i sa gušterima i velikim bubašvabama, jela je indijski kari i pirinač prstima ili kinesku hranu štapićima. Slušala je životne priče ljudi, dok je sedela na vreći kukuruza, drvenom panju, ili na otvorenom gepeku pikapa koji se kretao prašnjavim putevima.

Šarlot je mnogo meseci provela odvojena od svoje dece, često bez ikakvih mogućnosti dodira sa spoljnim svetom. Ali uvek je znala, kao što se i molila, da je u molitvi povezana sa svima. Najviše od svega, radovala se sastancima sa braćom i sestrama, vernicima Božije velike porodice, koju je On okupio Svojom velikom ljubavlju.

U sledećem tromesečju upoznaćete sestru Džinu Valen, novog urednika. Šarlot se pridružuje svima nama, dok toplom dobrodošlićom očekujemo Džinu u timu!

Iskreno, Nensi Kajt

KAPE VERDE – JOŠ NISMO SPREMNI

Lidija

Nedelja je uvek bila dan u kome je Lidija sa svojom braćom i sestrama imala mnogo obaveza. Njeni roditelji bili su veoma pobožni i trudili se da sva porodica bude aktivna u životu lokalne crkve. Na kraju službe, uvek je bio serviran nedeljni ručak koji su delili sa tetkama, ujacima i drugom rodbinom. Kada su razmišljali o svom životu i blagoslovima, sve je izgledalo veoma lepo na ostrvu Kape Verde, posebno kada su uživali u lepotama okeana i prizorima sa zelenih planina na svom ostrvu.

Jednog dana upoznali su čoveka po imenu Mojsije. On je bio starija osoba iz adventističke crkve. Lidijina majka je bila zainteresovana kada je saznala da se vernici crkve okupljaju subotom ujutru da zajedno proučavaju Bibliju. Odlučila je da ode u tu crkvu i sazna više o biblijskoj školi o kojoj joj je govorio njen prijatelj Mojsije.

Poseta

Jednog subotnog jutra, Lidijina majka je sa svoje petoro dece otišla u adventističku crkvu. Uživala je u subotnoj školi i svoju decu dovela u crkvu svake sedmice. Želela je da njena deca čuju priče koje bi im pomogle da izgrade dobar karakter i saznaju još više o Isusu. Na kraju je odlučila da se krsti, iako se njen suprug tome protivio.

Lidija u početku nije bila zainteresovana za bogoslužjenja, ali su joj se svidеле pesme. To je bila prihvatljiva vrsta muzike za nju, jer je zaista volela da peva. Tekstovi pesama uskoro su počeli da odjekuju u njenom srcu. Vremenom se sa svojom starijom sestrom krstila. Uključila se u raznovrsne crkvene aktivnosti, ali je pevanje u horu bilo ono što je najviše volela.

Lidijin glas je svakom novom probom postajao sve bolji, i uskoro je postalo jasno da je bila veoma talentovana. Dobila je poziv od grupe pevača sa ostrva da nastupa na javnim mestima. Ubrzo su mnogi tražili od nje da se pridruži njihovoj pevačkoj grupi i potpiše sa nji-

ma ugovor da nastupa i u Francuskoj. Kakva divna prilika! Uz to bila bi plaćena veoma dobro za svoje pevanje.

Dugo je razmišljala o tome. Njena porodica bila je veoma siromašna, tako da bi njima ovaj novac bio od velike pomoći. Bila je ponosna što može da im pomogne na taj način. Šta da uradi? Pitala se. *Da li je to bio deo Božijeg plana? Ili bi bolje bilo da ostane u kući i pomaže svojoj porodici?* Nije bila sigurna, ali želela je da novčano pomogne svojoj porodici. Njen otac složio se da potpiše ugovor sa pevačkom grupom. Njena majka međutim, nije želela da ona to učini.

San

Lidija je odlučila da potpiše ugovor u četvrtak. Kada je u sredu uveče zaspala, usnila je san. »Nalazili smo se na krovu naše porodične kuće – moji roditelji, ostala rodbina i svi susedi. Deca su svirala, a odrasli razgovarali. Odjednom smo čuli buku i videli da nam se nešto približava. U početku je izgledalo kao sneg. Moja majka je rekla da je to kraj sveta, a moj otac da je to početak rata. Bila sam uplašena i sakrila se iza majke. Rekla sam joj, ako je to kraj sveta da treba da kaže Bogu da još nismo spremni.

Svetli oblak nam se sve više približavao. U oblaku smo mogli da vidimo osobu obučenu u belu odoru. Držala sam se za majku, dok su svi ljudi oko mene uzvikivali: 'Isus! Isus!' Na kraju, gomila ljudi se podelila, a Bog je rekao: 'Lidija zašto se kriješ od Mene?' Drhtala sam i nisam znala šta da odgovorim. Bog je nastavio: 'Došao sam da ti kažem da Mi veruješ i da Me slediš. Još nije kraj sveta. A onda mi se nasmešio i mahnuo rukom. Mahnula sam, dok se oblak polako udaljivao pre nego što je potpuno nestao.«

Verovatno je vikala u snu, jer su roditelji utrčali u njenu sobu i probudili je pitanjem šta se dogodilo. Nije bila spremna da im ispriča svoj san, tako da su njeni roditelji seli na pod pokraj nje u sobi, a ona je ponovo zaspala.

Odluka

Sledećeg jutra su je pitali šta se to prethodne noći dogodilo. Rekla im je da je donela odluku. Iako je imala potreban novac i pasoš da može da putuje sa pevačkom grupom, odlučila je da ne potpiše ugo-

vor tog dana. Više nikada nije pevala sa tom grupom. Umesto toga organizovala je pevačku grupu u svojoj crkvi. Putovali su iz mesta u mesto po celom ostrvu Kape Verde. Naučila je da svojom muzikom svedoči drugim ljudima, a posle izvesnog vremena udala se za crkvenog organistu.

Danas Lidija sa svojom porodicom živi u Dakaru u Senegalu. Njihov život je okrenut prema Bogu. Ona je uključena u službu za decu u svojoj crkvi. Njen suprug i ona imaju malog dečaka, a uskoro očekuju i prinovu.

Lidija je zahvalna Bogu za sve što je učinio za nju. Ona Mu odaje čast i zahvalnost sa željom i odlukom da Ga sledi do kraja svog života.

Kratke činjenice

- Ostrvo Kape Verde nalazi se u Atlantskom okeanu oko 500 km od zapadne obale Afrike.
- Pejzaž ostrva čini mnoštvo aktivnih vulkana, dubokih kanjona, pustolikih ravnica i peščanih plaža.
- Stanovnici ostrva osećaju povetarac sa okeana i pustinjski vetar iz Sahare.

11. januar

NIGER – DECA IZ NIGERA

Rikardo Orsući i Edvin Eisele

Kako da u Hristovo ime doprete do ljudi, kada to nije dozvoljeno, pa čak ni da govorite o Isusu?

Pripovedač: Kako možete da doprete do ljudi sa veću o Hristu u zemlji u kojoj skoro niko nije hrišćanin, a čak nije ni dozvoljeno govoriti ljudima o Hristu? To je onda vreme u kome hrišćani moraju da iznađu način da dopru do duhovno gladnih ljudi u svom okruže-

nju. U određenim slučajevima, svojom medicinskom službom, kroz škole ili preko ADRE, Crkva je uspevala da uđe u takve zemlje. Čak i vlade koje ne žele da imaju bilo šta sa hrišćanstvom, dobrodošlicom prihvataju ADRINE projekte.

IZAZOVI NIGERA

Niger je zemlja sa skoro 9 miliona stanovnika. Većina je islamski usmerena. Nije dozvoljeno razgovarati o Isusu sa ljudima i pokušavati da ih obratite u hrišćanstvo. U stvari kada god su ljudi to pokušali, bili su odvođeni u zatvor, zaprećeno im je i smrću ili su bili proterani iz zemlje.

Međutim, Bog uvek ima različite načine. Posetimo sada jednu školu u Nigeru o kojoj brine ADRA i porazgovarajmo sa nekim mladim ljudima koji su upoznali istinu – da Hristos može da napravi veliku promenu u njihovom životu.

Dok ulazimo u školu primećujemo da su deca starija od deset godina. Mnoge porodice ne šalju svoju stariju decu u škole, nego ih zadržavaju u domovima da pomažu svojim porodicama da zarade novac za život. Tako da deca koja nisu išla u školu pre svog desetog rođendana, retko uspevaju da nauče da čitaju i pišu. Ali u ADRINOJ školi posebno se naglašava rad sa starijom decom, pa čak i roditeljima.

U školi, takođe, primećujemo i žensku decu. Mnoge porodice smatraju da nije neophodno da ženska deca znaju da čitaju i pišu. Ali u ovoj školi i ženska deca su podjednako dobrodošla. Učenici uče mnogo više od pukog čitanja ili pisanja. Oni se obučavaju da prihvate zdrave životne navike, da se pravilno i zdravo hrane i upoznaju Isusa.

Upoznajmo jednu takvu učenicu. Njeno ime je Mariama.* Ona ima 14 godina.

Mariama:

Zaista sam srećna što mogu da pohađam ADRINU školu. Da nije bilo ove škole, ne bih mogla da naučim da čitam i pišem.

Kada sam napunila deset godina, moja majka se dogovorila da se udam za dečka nekoliko godina starijeg od mene. Nisam želela da se udam, i to sam joj rekla. Bila je veoma ljuta. Kada bih se udala za tog dečka, moja majka bi dobila novac i poklone od dečakove porodice. Ali moj otac je imao razumevanja za mene i dozvolio mi da odbijem taj brak. On me je, takođe, podržavao kada sam želela da krenem u školu da naučim da čitam i pišem. Da nije bilo mog oca i ADRINE škole, verovatno nikada ne bih imala priliku da steknem neko obrazovanje.

Dogodilo se još nešto kada sam počela da pohađam ADRINU školu. Svake sedmice smo slušali priče o Isusu. Učitelji su nam govorili da nas Isus voli i da nam želi sve najbolje. Oni su nas učili da pevamo pesme i čitali nam priče o Isusu. Počela sam da odlazim u subotnu školu da bih mogla da saznam još više o Isusu. Ja volim Isusa!

Međutim, kada sam svojoj porodici rekla o Isusu, nisu nimalo bili srećni! Više puta su me tukli zato što želim da budem hrišćanka. Često me je moja majka kažnjavala i terala u krevet uveče gladnu, bez ikakvog obroka, pokušavajući na taj način da me primora da se odreknem svog novog verovanja i ostanem dosledna porodičnoj religiji. Ali ja sam želela da budem verna Isusu. I dalje idem u školu i crkvu, a pokušavam da i svoju porodicu uverim da Isus i njih podjednako voli.

Mustafa:

Ja se zovem Mustafa. Imam 12 godina. Ja sam, takođe, želeo da pohađam ADRINU školu, ali moj otac mi to nije dozvoljavao. Moja želja za sticanjem znanja je bila toliko velika da sam se iskradao iz kuće i bežao u školu. Stajao bih često napolju izvan učionice i slušao učitelja kako priča i nešto objašnjava svojim učenicima.

Jednog dana učitelj je saznao da sam došao u školu i pored očevog negodovanja. Učitelj je dugo razgovarao sa mnom i tada sam mu rekao za svoju želju da učim i stičem znanje. Odlučio je da razgovara sa mojim ocem i podstakne ga da mi dozvoli da se upišem u ovu školu. Ali moj otac je to odbio. A onda je posle izvesnog vremena službenik socijalne službe ubedio mog oca da me pusti u školu, i tako je moj otac pristao da se upišem u ADRINU školu. Bio sam zaista

srećan! Sada mogu slobodno da sedim u svojoj učionici i sa ostalim učenicima iz razreda učim i stičem znanje, bez ikakvog straha da će se moj otac naljutiti.

U toku nekoliko sledećih meseci, slušao sam biblijske istine i pohađao posebna subotna bogoslužjenja. Upoznao sam sve više i više Boga i Isusa koji mi je u životu Brat i Prijatelj. A onda je jednog dana biblijski učitelj pozvao učenike, da ako žele da postanu hrišćani da ustanu. Ja sam ustao. Želeo sam da postanem hrišćanin, kao što je to i moj učitelj!

Pripovedač:

Učitelji u školi koju Miriama i Mustafa pohađaju, žele da svako dete ima priliku da stekne obrazovanje. Oni žele da osobe koje pohađaju školu postanu zrele osobe, tako da mentalno, fizički i duhovno mogu da napreduju i na taj način pokažu svojim vršnjacima i svojim porodicama ljubav Božiju. Oni to čine u atmosferi i slobodi koja im omogućava da se vrate svojim islamskim verovanjima ako to žele.

Prošle godine vlada Nigera dala je adventističkoj školi jedan veći deo zemlje i dobru lokaciju, tako da škola može da se proširi i izgradi deo za predškolsku decu, kao i da poveća broj učionica za školsku decu. Zemljište je dato nekoliko sedmica pre zvaničnog početka školske godine, tako da su za sada izgrađene samo privremene učionice. Kada je škola otpočela svoj rad, bilo je prijavljeno više od 200 dece.

Ove školske godine sazidane su dve zgrade koje će moći da prime 320 učenika, uz učionice za predškolsku decu i učenike uzrasta od 10 do 20 godina.

Osoblje iz ADRE organizuje sedmične popodnevene programe za starije učenike. Oni se sastoje od tečajeva pevanja, ručnih radova uz redovnu molitvu i religiozne savete. U početku neki učenici su se opirali molitvama i religioznim temama, ali su uskoro počeli da očekuju od svojih redovnih učitelja da uključe i molitve kao i pevanje u svoju redovnu jutarnju nastavu. Bog tiho radi u srcima ljudi u ovoj zemlji. Molimo vas da se molite za naše službenike i novu braću i sestre kao što su Mustafa i Mariama i njihove porodice.

** Mariama i Mustafa su stvarni ljudi, ali su njihova imena promeњena da bi oni kao i naša škola bili zaštićeni. Rikardo Orsući je bio*

direktor ADRE i predsednik Nigerijske misionarske stanice u trenutku pisanja ovog članka. Edvin Eisele je radio u Sahelskoj uniji koja se nalazi u gradu Lome u Togou.

18. januar

SENEGAL – EVANĐELISTA SA KLIMOM

Frensis

Frensis nije bio oduševljen crkvom u koju je išla njegova sestra. Nešto je, ipak, bilo vidljivo, promenila je način odevanja, a i određenu hranu više nije htela da jede, a povrh svega toga, više nije želela da radi Subotom. *Kakvi su to ljudi koji ne rade Subotom*, pitao se. *To su verovatno neki lenji ljudi! Posao je ionako teško naći. Kako oni misle da će da zarade dovoljno novca za život, ako ne rade Subotom?*

Frensis se inače rugao svojoj sestri, kada je odlučila da postane adventistički hrišćanin. Ali je odlučio da bude strpljiv. Jednom, kada opet bude ispravno razmišljala, vratiće se svojoj staroj religiji u kojoj su bili odgajani, mislio je.

Nije zadivljen

Pošto što je provela dan u crkvi, dolazila bi kući vesela i dobro raspoložena. Govorila bi mu o biblijskim pričama koje je slušala. Govorila mu je o onome o čemu je propovednik govorio u crkvi. Ponekad je pevala pesme koje je naučila. Učtivo je slušao – ipak, bila mu je sestra – ali nije bio oduševljen njenim ponašanjem. Međutim, bez obzira na sve, bilo je lepo videti je tako srećnu. Jednoga dana zatražio je da mu sestra objasni zbog čega proslavlja Subotu. Otvorila je svoju Bibliju i pokazala mu je nekoliko tekstova. *Možda to ima nekog smisla*, mislio je u sebi, *ali ja nikad neću postati adventista.*

Sam je sebe iznenadio kada je odlučio da sa njom poseti molitveni čas u sredu uveče u njenoj crkvi. Sestra ga je pozvala i sledeće Subote. Prihvatio je poziv i otišao u crkvu. Poruka koju je tada čuo taknula je njegovo srce. Pre nego što je i shvatio, počeo je redovno

da prati sva predavanja u crkvi. Upijao je istine iz Biblije. Odlučio je da sledi Hrista do kraja svog života. Kada je posle krštenja ustajao iz bazena, samo se nasmejao, jer je postao adventista, nešto što je rekao da se nikada neće dogoditi.

Otpušten si!

Frensis se pripremao da postane električar, specijalista za postavljanje rashladnih uređaja. Međutim, znao je da neće moći da nastavi obuku koja se isključivo održavala Subotom. Posle mnogih neprospavanih noći, koje je provodio u molitvi, jer zaista nije znao šta da čini, Frensis je odlučio da razgovara sa svojim pretpostavljenim. Njegov poslodavac žestoko je odgovorio: *Ja sam šef i radim Subotom, a ti si samo učenik, i misliš da ćeš da budeš pošteđen rada u Subotu? Možeš da radiš šta god ti je volja, ali tek kada završiš kurs, a otpustiću te ako se ne pojaviš u Subotu.* Njegovi roditelji pokušali su da intervenišu i posreduju u njegovu korist, ali ništa nije pomoglo, dobio je otkaz.

Bilo je to razočaravajuće razdoblje za Frensisu. Nije imao posla, ni novca, a živio je u kući svojih roditelja. Ljudi iz njegove okoline počeli su da mu govore da ne radi pametno. *Zašto bi odustao od tako dobrog posla od koga bi dosta novca mogao da zaradiš? Sada nemaš ništa.* Frensis im je govorio da Bog u njegovom životu uvek mora da bude na prvom mestu. Počeo je da prodaje literaturu od vrata do vrata misleći da će to biti njegova budućnost.

Frensis je nastavio da se moli da mu Bog pomogne da nađe neku drugu priliku, tako da može da završi svoju obuku. Preko nekog oglasa iz novina, pronašao je poziv za tečaj koji nije obavezivao na rad Subotom. Od malena je voleo da prati rad i pomalo popravlja mašine i električne uređaje, a oni koji su ga poznavali nisu bili iznenađeni kada je ovaj tečaj završio kao najbolji u svojoj grupi.

Uspeh na kraju

Frensis je bio ushićen kada su vernici u crkvi u njegovu čast organizovali posebnu proslavu. Bio je zahvalan za njihove molitve i podršku. Za samo nekoliko godina izgradiio je veliki ugled, jer je veoma pošteno i vrlo kvalitetno obavljao svoj posao. Frensis je mogao da proširi svoj biznis jer je imao stalne prihode.

Frensis uživa u svom poslu postavljanja uređaja za rashlađivanje, ali još više voli evanđeoske aktivnosti koje se odvijaju u njegovoj crkvi. On je svojim novcem podržao mnoge evanđeoske sastanke i otkrio svoje mnogobrojne talente. Sedmero ljudi nedavno je kršteno kao rezultat njegovog posvećenog delovanja. Danas je on čvrsti oslonac svojoj porodici. Njegov lični moto je: ***Pitaj Boga, On će uvek naći pravo rešenje i dati odgovor.***

25. januar

SENEGAL – ŽAN POLOVA RADOST

Reč urednika: Ova priča uzeta je iz Dečijeg misionskog časopisa za ovo tromesečje. Njegova lepa poruka takla je naša srca, tako da smo poželeli da ovu priču podelimo sa vama.

Žan Pol je bio tužan i usamljen. Želeo je da stekne prijatelje, ali su ga druga deca izbegavala, ili se ponašala kao da ga ne zapažaju. Vreme odmora u školi bilo je najgore vreme za Žan Pola. Deca su često igrala fudbal, njegovu omiljenu igru, ali njega niko nije zvao da igra. Žan Pol je preboleo dečiju paralizu. Njegove noge jedva ga drže, tako da je veoma teško hodao. Morao je zato da koristi kolica. Njegovi roditelji su, takođe, bili zabrinuti, jer škola koju je pohađao nije mogla da ga dalje zadrži kao učenika, pošto nije bilo mogućnosti da se njegova kolica kreću po zgradi. »Naša škola ima mnogo stepenica, a vaš sin ne može kolicima da se penje«, rekao je direktor škole njegovim roditeljima.

Žan Polovi roditelji pokušali su da pronađu neku školu koja bi bila pristupačnija, ali kad bi direktor neke škole čuo da Žan Pol koristi kolica, odmahnuo bi rukom i rekao da njegova škola ne može da mu izađe u susret.

Pronaći školu

A onda je neko predložio njegovim roditeljima da pokušaju u maloj adventističkoj školi u gradu. Možda će tamo moći da ga prime. Odvezli su se do škole. Spolja nije bila lepa kao neke druge škole, ali

ih je direktor toplo primio i pokazao im malu osnovnu školu koja se sastojala od samo tri učionice.

Kada su se sa direktorom vratili u njegovu kancelariju, Žan Polovi roditelji su se pogledali i nesigurnim tonom nastavili: »Naš sin je veoma pametan...ali, ne može da hoda, jer je preboleo paralizu i mora da koristi kolica.« Roditelji su očekivali da će u direktorovim očima videti onaj poznati izraz odbojnosti, ali umesto toga direktor se blago nasmešio.

»Da li biste hteli da dovedete svog sina u školu da upozna drugu decu«, upitao je direktor. »Siguran sam da ovde možemo da izađemo u susret njegovim potrebama.«

U ponedeljak ujutro Žan Polovi roditelji dovezli su svog sina u malu adventističku školu. Žan Pol je radosno seo u svoja kolica, a roditelji su ga pogurali prema ulazu u školu. Direktor ih je sačekao na ulazu i predstavio Žan Pola ostalim učenicima. Deca su ga toplo pozdravila, a učitelj mu je pokazao njegov sto i toplom dobrodošlicom pozdravio novog mališana u razredu.

Mesto kome pripadaš

Za odmor sva deca požurila su prema vratima učionice. On je krenuo kao i svi drugi prema vratima i onda shvatio da je jedan dečkić iz razreda ostao da mu pomogne, da pogura kolica da negde ne zapnu i lagano pređu prag. Deca su u dvorištu bila spremna da igraju fudbal, ali Žan Pol je malo zastao.

Nastavnik je došao i upitao ga: »Da li voliš fudbal?« »Da, gospodine, volim da budem golman«, odgovorio je dečak.

»Lukas! Omar! Mislim da imate novog golmana u timu! Naš novi učenik voli da bude golman, šta mislite da li je vašoj ekipi potreban golman?«

Omar je zapazio blagi osmeh na učiteljevom licu i rekao: »Da, naravno!« Omar je odgurao Žan Polova kolica iza gola, a Žan Pol je seo na golmanski prostor pred golom. Možda nije mogao da hoda, ali ruke su mu bile izuzetno brze. Nekoliko puta je sprečio sigurne golove, istežući se da telom zaustavi udarce prema svom голу.

Žan Pol je od toga dana postao glavni golman u svojoj fudbalskoj ekipi u maloj adventističkoj školi u Dakaru. »Zaista mi je drago

što sam u ovoj školi. Ovde su sva deca veoma ljubazna prema meni. Zovu me da se igram sa njima i uključuju me i pomažu mi u svim školskim obavezama na časovima.

Misija u Dakaru

Samo nekoliko dece u Žan Polovoj školi potiče iz adventističkih domova. Većina su iz islamskih porodica, jer je Senegal većinski islamska zemlja. Ali, ova deca zajedno uče da služe Bogu i poštuju jedni druge.

Dar trinaeste Subote u ovom tromesečju biće upotrebljen za izgradnju dodatnih učionica u maloj adventističkoj školi. Darovi koje naša deca budu priložila biće upotrebljeni da se nabave knjige za školsku biblioteku, tako da sva deca mogu da uče i napreduju u poznavanju našega Boga.

Najvažnije činjenice

- Senegal je najzapadnija zemlja na afričkom kontinentu. Glavni i najveći grad je Dakar. Dakar je velika luka i izlazi na Atlantski okean.
- Senegal ima veoma toplu klimu sa kišnom i sušnom sezonom.
- Mnoge divlje životinje imaju svoja staništa u Senegalu. Najveće životinje slon, lav, leopard, gepard i antilope žive u istočnom delu zemlje, u kome nema mnogo ljudi.
- Francuski jezik je zvanični jezik u Senegalu, ali se govore i drugi manji afrički dijalekti.
- Oko 94% ljudi je islamske, a preostalih 6% je hrišćanske vere.

1. februar

BENIN – DUH KOJI IGRA

Danijel

Nakon plesa u jednoj noći, počeo je da oseća bolove u svojim nogama. Njegov otac je rekao da ga je neko prokleo i da će možda umreti.

Ja se zovem Danijel, živim u Beninu, rodnom mestu magije kulta vudu.

Moja baka bila je sveštenica u tom kultu. Kada je umrla moja majka je nasledila njeno mesto. Moj otac je takođe bio sledbenik religije vudu, tako da je cela moja porodica bila duboko ukorenjena u verovanja ovog kulta. Mnogo puta posmatrao sam svoje roditelje na seansama ovog kulta.

Moja baka i majka su govorile da potiču od duha sa mora. One su verovalе da duh sa mora zaposeda osobu koja mora da postane sveštenica. Sveštenice u ovom kultu su najčešće žene koje na seansama obavljaju obrede da bi pomogle drugim ženama da dobiju porod, posao ili novac, učine da se muškarac u njih zagleda ili im daju moć da govore sa duhovima. Ljudi zauzvrat dovode koze, živinu, donose piće, novac. Kada neka osoba dođe sveštenici i zatraži od nje uslugu, ta osoba postaje sluga sveštenici i duhu sa mora. Tačno možete znati ko su sveštenice u ovom kultu, jer petkom sve nose belu odeću.

Žena koja želi da se obrati sveštenici za pomoć, treba tiho da izgovori svoj problem u školjku koja visi sa kućne tavanice. Školjka se zatim stavlja blizu kipa, koji navodno šapuće sveštenici o načinu i rešenju za problem. A onda sveštenica baca školjku na pod i počinje da peva obredne pesme. Način na koji je školjka pala na zemlju sveštenici govori u čemu je problem i kako treba da ga reši. Sveštenica potom iznosi osobi rešenje. Ponekad prinose životinju na žrtvu koja pomaže da se izleči bolest ili pronađe rešenje problema.

Sa druge strane moj otac slavi duhove predaka. On ih poziva da dođu i donesu mir ljudima koji traže pomoć.

Đavoli koji igraju

Očekivalo se od mene da sledim verovanja svojih roditelja. Moj otac me je činom inicijacije uveo u svet kulta vudu. On mi je rekao da »duhovi« koji igraju u sensama su zaista pravi ljudi. Pozvao me je da mu se pridružim u toku seansi i budem jedan od »duhova koji igraju«. Rekao mi je i da budem oprezan, jer ako dobro igram ljudi će mi dati novac, ali upozorio me je da će neki možda postati ljubomorni na mene i pokušati da me ubiju.

Jednom su neki ljudi iznajmili grupu »đavola koji igraju« u toku seanse. Svi smo dobro igrali, ali ja sam igrao malo bolje i dobio dosta novaca. Nisam zapazio da je iko bio ljubomoran na mene, ali kada sam se vratio u kuću, nisam se dobro osećao.

Nekoliko dana kasnije, noge su počele da me bole i otiču. Pokazao sam ocu, a on mi je odgovorio, da je neko bacio prokletstvo na mene. Rekao je da hitno treba da dobijem lek ili ću umreti. Nisam znao ko me je prokleo, ali bio sam uplašen.

Otišao sam jednom starom svešteniku kulta vudu, koji me je lečio i u nekoliko narednih dana mi je već bilo bolje. Shvatio sam da je ovo đavolsko igranje isuviše opasno za mene i odlučio sam da treba da izađem iz svega toga.

Preokret

Ranije sam čuo o Isusu, ali podsmevao sam se hrišćanima, jer sam mislio da njihov Bog nije ništa drugačiji od božanstava iz kulta vudu. Ali, posle mog igranja sa smrću, nisam više želeo da ismevam hrišćanskog Boga i verovanje. I tako, kada sam čuo da neki evanđelista drži hrišćanska predavanja, nisam se više podsmevao, nego sam otišao da čujem i vidim. Izgledalo je kao da me govornik poznaje, jer sve što je rekao odjekivalo je u mom srcu. Bio sam taknut onim što je govorio i nastavio sam da dolazim i na naredna predavanja. Kada je pastor pozvao ljude da napuste svoja tradicionalna verovanja i predaju svoj život Bogu, ustao sam, jer sam želeo da postanem Božiji sluga. Svoju odluku da postanem hrišćanin krio sam od svojih roditelja, jer sam znao da će biti ljuti na mene. Počeo sam redovno i studiozno da proučavam Bibliju zajedno sa evanđelistom, i kada sam posle nekog vremena bio spreman, otišao sam u drugi grad da se krstim. Ubrzo

posle mog krštenja, otac me je pozvao da igram igru đavola na velikoj seansi u našem selu. Rekao sam ocu: »Ne, ja više ne igram!« On je zahtevao, tako da sam duboko udahnuo i rekao: » Pronašao sam silu koja je jača od vradžbina.« Znao sam da će ove reči postati pravi iza-zov za mog oca i ostale igrače duhove, koji su otišli i pokušali da bace na mene prokletstvo, tako što su stavljali zgnječeno lišće na svoja lica.

Otet

Kada se nisam pojavio na sensi, neki ljudi su došli da me podsete. Rekao sam im da neću igrati. Vikali su i pokušavali da me ubede. Ali odbio sam. A onda su me ti ljudi zgrabili i odvukli sa sobom.

Kada smo stigli na mesto na kome se seansa održavala, neko me je naterao da nešto popijem, što me je potpuno omamilo i izgubio sam svest. Pokušavali su da me probude, ali se nisam budio do sledećeg dana. Pokušavali su da me nateraju da igram, ali nisam mogao čak ni da stojim na nogama. Na kraju moj otac je rekao da me ostave na miru, a ja sam prespavao celu seansu. Kada je seansa završena, povratila mi se svest, a otac me je poveo u stranu da me podseti na zakletvu koju sam dao da nikom neću reći šta smo radili u igranju za duhove. Posle toga jedan moj prijatelj pozvao me je da napustim selo ili da se suočim sa smrću. Napustio sam selo i više se nisam vratio.

Sada imam 18 godina, nemam ni posao ni novac. Ali Bog me nije napustio. Učim da postanem trgovac da bih mogao sebe da izdržavam. Svestan sam da nije bezbedno da se vratim u očevo selo, jer znam da bi mnogi iz grupe igrača duhova pokušali da me ubiju. Sada se ne plašim njih, jer verujem i znam da je Isus jači od svih bogova iz kulta vudu.

Vaša misionska darovanja pomažu misionarima da ljudima u Beninu i celom svetu kažu da je Isus Jedinu Pravi Bog. Molimo vas da svojim darovima podupirete misiju Hrišćanske adventističke crkve.

8. februar

BENIN – SVETLO U SELU

Dok je Jefunde lopatom obrađivala zemlju, praveći brazde, razmišljala je o svojim kćerima koje su pešačile do škole sa svojim društvom. Da je samo malo bliže gradu, da ne moraju toliko da pešače, ali, šta su drugo mogli? Školski autobus koji bi ih prevezio, nije postojao. Mala zemljoradnička zajednica u kojoj su živeli nalazila se na kraju Parakoua, u središnjem delu Benina, pa tako nije postojala nijedna druga škola koja bi im bila bliža.

Džibajde je oštrio svoju kosu kada je čuo zvuk sirene sa kola hitne pomoći koja su blizu prošla. »Dragi Bože«, molio se, »učini da moja deca budu dobro, najmlađi je tako mali! Molim te Bože, učini da sve petoro stignu bezbedno u školu.« Svi roditelji bi se zabrinuli kada bi se čula sirena, znajući da je gust saobraćaj činio da ovaj put bude veoma opasan.

Prepun put

Put prema Parakou je bio dobar, ali uvek prepun i u gužvi. Veliki kamioni prolazili su ostavljajući jedva malo prostora za motore, kola i pešake. Oni koji nisu imali neko transportno sredstvo morali su da se kreću istim auto-putem kojim je išao sav saobraćaj. To je put kojim su deca morala da pešače do škole. Morala su sve vreme da se oprezno kreću, sklanjajući se do same ivice. Na kraju dana, njihove majke i očevi gledali bi prema putu kojim deca treba da dođu, uzdišući sa olakšanjem kad god bi videli svako svoje dete.

Svi odrasli po celi dan su radili na polju. Majke bi često naporno radile na njivi, sa bebama na svojim leđima u na brzinu napravljenim nosiljkama. Posle škole, starija braća i sestre preuzeli bi brigu i staranje o bebama.

Zemljište za školu

Seoske vođe i članovi plemenske zajednice mnogo puta tokom prethodnih godina razgovarali su o udaljenosti škole. Seoski poglavica imao je jednu ideju koju je izneo pred ostale. On je u svom vla-

sništvu imao dosta zemlje. Šta bi bilo kada bi on nešto zemlje dao nekoj organizaciji koja bi tu izgradila novu školu u njihovom selu? Tada bi deca imala priliku da steknu dobro obrazovanje i bila bi bliže svojim domovima. Ne bi morala da tako daleko pešače do škole. U školi koja bi bila u blizini, deca bi imala bolje prilike da steknu svoje obrazovanje i tako steknu bolje mogućnosti za bolji posao u budućnosti. Ali gde da nađu nekoga da im izgradi školu? U koga bi mogli da imaju poverenje? Nisu znali da je Bog na tome već uveliko radio.

Trenutno u Beninu ne postoji nijedna adventistička škola. Dok su crkvene vođe razmišljali gde se nalazi pravo mesto da izgrade prvu adventističku osnovnu školu u ovoj maloj zemlji, setili su se divne prirode oko grada Parakua. Kuda ih je Bog poveo? Do malog sela u okolini Parakua, na prelepo imanje i zemljište koje im je seoski poglavica poklonio za izgradnju škole!

Svetlo u tami

Seoski vođa i ostali članovi plemenskog saveta, zajedno sa svim stanovnicima u selu bili su oduševljeni idejom da se nova škola izgradi u njihovom selu. Oni znaju da će to biti hrišćanska škola i raduju se što će dobrodošlicom moći da pozdrave adventističke učitelje, koji će njihovoj deci pomoći da steknu dobro obrazovanje. Oni žele da ova škola ima struju, tako da će ova škola zaista postati »*svetlost u tami*« u njihovoj zajednici.

Na imanju je već iskopan bunar i otpočeli su radovi na izgradnji prvih šest učionica. Dok će ostalih šest učionica biti izgrađene što je pre moguće. U dodatnim planovima postoji mogućnost da se na ovom zemljištu, takođe, izgradi klinika. Seoski vođa i svi članovi saveta, kao i svi meštani nestrpljivo očekuju dan kada će škola biti završena.

Ovog tromesečja darovi trinaeste Subote pomoći će da se isplate radovi na novoj školi u Parakou. Hvala vam što potpomazete izgradnju prve adventističke škole u Beninu. Zaista je blagoslov i privilegija biti deo ovog istorijskog projekta.

Simon Djosou je propovednik adventističke crkve u Parakou. On je bio uključen u rad seoskog saveta.

15. februar

BENIN – ČOVEK BEZ OBUĆE

Djosou Simon

Bio je moćni sveštenik kulta vudu, koji je mogao da učini da predmeti lebde u vazduhu, ali i da baca kletve na ljude. Zašto onda nije mogao da pomogne svojoj porodici?

Zunšem nikada nije nosio obuću. Ni na polju, ni u svom domu, ni kada bi išao u susedno selo. On nije išao bosonog zbog siromaštva, nego je sklopio dogovor sa đavolom i zlim duhovima, da ako ga učine moćnim, neće nositi obuću. Kako je govorio, dobijao je snagu od đavola preko nogu.

I Zunšem je bio veoma moćan. Stavljao bi pileće kosti, male kamenčiće i vrpce na gomilu ispred sebe. A onda bi otpevao tajnu vudsku pesmu, i polio bi zatim pilećom krvlju tu gomilu pred sobom i čitao uputstva koja bi mu duh dao da skloni prokletstvo sa nekog, da neko ozdravi ili nekog prokune.

Kada bi neko zaželeo da neki njegov neprijatelj bude ubijen, ta osoba bi od Zunšema zatražila da obavi obred i pozove duhove da kazne tu osobu. Čak iako je ta osoba bila veoma udaljena, ona bi se razbolela, pa čak i umrla.

Zunšem je mogao da prokune ženu da nema porod, u stvari kada ga je žena napustila i udala se za bogatijeg čoveka, Zunšem je prokleo i nije mogla da dobije decu sa tim čovekom.

Zunšem je mogao da izvede obred »gris-gris«(magija) i da preko svojih fetiša naškodi osobi, a on bi tada počeo da lebdi iznad zemlje. Mogao je da pomera predmete, da razgovara sa svojim fetišima i odjednom bi ga vetar odneo na neko drugo mesto, da ga niko ne vidi, kao da jaši na moćnom vetru.

Ovaj čovek držao je ključeve bolesti i smrti u svojim rukama i radio po svom nahođenju, ali su ga i ljudi plaćali da u njihovo ime izvede potrebni ritual. Smejao bi se svakom ko bi verovao u hrišćanstvo, čak i vlasniku lokalne pekare, koji je bio poznat pod imenom Papa Basile. Papa Basile je bio novokršteni adventistički hrišćanin, i

kada je Zunšem saznao da je vlasnik pekare postao hrišćanin rekao je: »Oh, pekaru sa kojom si novom ludošću došao sad? Da li možeš da preživiš zle kletve koje ću baciti na tebe? Nemoj me zasmejivati.« Tako bi se Zunšem rugao svakokome ko bi pričao o Isusu.

Bespomoćan

A onda je jednog dana Zunšemova snaga iščezla. Nakon što ga je prva supruga ostavila, oženio se drugom ženom i imao nekoliko dece. A onda su se njegova žena i deca odjednom veoma razboleli. Zvao je duhove da ih iscele, ali porodica nije bila nimalo bolje. Pri-
menio je svaki obred koji je znao, recitovao je svaku pesmu, ali duho-
vi nisu odgovarali. Često je uspevao da izleči ljude koji su imali istu
bolest, koja je sada mučila njegovu porodicu. Ali ništa nije uspevalo.
Počeo je da razmišlja o tome ko je neutralisao njegove moći koje su
poticale od duhova.

Počeo je da gubi nadu da će uspeti da izleči svoju porodicu. U
svom očaju, pozvao je Papa Basilea. Papa Basile je ubrzo došao sa još
nekoliko vernika Adventističke crkve. Kada su stigli, Zunšem ih je
zamolio da pomognu njegovoj porodici.

Mala grupa hrišćana nalazila se usred kuće prepune fetiša. Papa
Basile je rekao: »Moraćemo da uklonimo sve tvoje fetiše i očistimo
tvoju kuću pre nego pozovemo našeg Boga da ovde dođe.« Zunšem
je tiho klimnuo glavom. Kako su sada njegovi fetiši i svi rituali izgle-
dali nemoćno.

Zatim su ovi ljudi uklonili njegove posude sa travama, vrpce, ka-
menčiće i sve na jednoj gomili spalili, dok su ostali seljani, koji su u
međuvremenu pristigli, sa dovoljne udaljenosti posmatrali sa neskri-
venim interesovanjem. Mali broj ljudi u selu voleo je seoskog vrača,
tako da se niko nije usprotivio, dok su vatrom uništavali Zunšemova
oruđa zla.

Kada je koliba bila potpuno čista, hrišćani su se okupili oko bole-
sne porodice i počeli da čitaju stihove iz Biblije. A onda su se iskreno
molili da Bog da zdravlje porodici ovog čoveka i pokaže im pravu
silu koja dolazi od Boga sa Nebesa. U tom istom trenutku, porodica
ovog čoveka počela je da se oseća mnogo bolje.

Zunšem je bio ubeđen, odbacio je svoje zle duhove i okrenuo se pravom Svemoćnom Bogu, Jedinom koji je mogao da izleči njegovu porodicu i promeni njegov život. Njegova supruga i on su pozvali Papa Basilea i njegove prijatelje da im govore o tom Bogu i Bibliji. Uskoro su počeli da dolaze u malu seosku adventističku crkvu.

Zunšem je napredovao u poznavanju Boga i počeo da širi svoju ljubav i veru u Isusa sa drugim meštanima. Jednom je čak priznao da je pustio otrovnu zmiju u kuću Papa Basilea. Priznao mu je tad, da ga je proganjao i kinjio zbog njegove hrišćanske vere. A sada su Božijim providenjem, ova dva čoveka postali braća u Hristu.

Zunšem, bivši vrač, sveštenik iz kulta vudu i seoski nadržilekar odbacio je svoj prethodni život. Kada se krstio, promenio je svoje staro ime koje je značilo »žrtva za đavola« u novo. Sada je poznat u selu kao brat Matej. A čovek koji je bio bosonog zbog dogovora sa đavolom, sada nosi obuću.

Međutim, đavo se tako lako ne odriče svog plena. U toku jednog bogoslužjenja, jedno od njegove dece odjednom je ostalo bez svesti. Vernici crkve su se istog trenutka okupili oko deteta i molili za njega. Isus je još jednom pobedio sile zla, i dete je ponovo došlo k svesti. Ovo moćno čudo izlečenja doprinelo je da Božija ljubav još jače zasvetli u srcima ljudi u ovom selu.

Brat Matej i njegova supruga svedoče o Božijoj ljubavi kuda god idu, iako nijedno od njih ne zna ni da čita ni piše. Brat Matej propoveda o istinama iz »Crne knjige«, Biblije. On, daje svoju Bibliju slušaocima i traži od njih da mu čitaju stihove o Božijoj ljubavi.

Danas Gospodnje delo napreduje u celom Beninu, jer mnogi ljudi poput brata Mateja okreću leđa zlu i svim srcem prihvataju Božiju ljubav. Vaša darovanja pomoći će da se Radosna vest o Hristu širi u ovoj zemlji fetiša i kulta vudu. Uskoro će Benin biti oslobođen iz ruku neprijatelja, i pripašće Isusu našem Spasitelju.

Djosou Simon je bio student na teološkom fakultetu u Nigeriji u vreme dok je zapisivao ovaj događaj. Danas sa svojom porodicom živi u Parakou, u kome deluje kao pastor Adventističke crkve.

Najvažnije činjenice

- Benin i susjedni Togo su male zemlje smještene između Gane i Nigerije na zapadu Afrike. U Beninu živi oko 1.000 adventista u zemlji koja ima nešto više od 5 miliona stanovnika.
- Ove dve zemlje su glavni izvor vudske religije. Više od polovine stanovništva Benina i dalje praktikuje plemenske rituale iz ovog kulta. Vudu je moćna vračarska forma u Africi i na Karibima. Kult obuhvata služenje mrtvim precima, đavolu, kao i žrtvovanje životinja.
- Sledbenici kulta vudu prizivaju duhove da uđu u odabrane fetiše i idole.
- Gris-gris je magijski obred koji je sastavni deo vudskog rituala. Tako da je Zunšemova gomila vrpca, kamenčića i pilećih kostiju u obredu delovala na duhove i određivala njihovo delovanje na željeni način.

22. februar

BENIN – SLUŽITI BOGU NA SOTONINOM TLU

Žanvje Haunimej

Kako izgleda susretati se svaki dan sa đavolom? Vernici u Beninu to znaju.

Ja sebe smatram hrišćaninom. Moja porodica i ja išli smo u crkvu, ali sam osećao da me crkva u koju sam odlazio nije vodila bliže Bogu, nego moji prijatelji koji nikada nisu išli u crkvu. Gledao sam kako vernici crkve učestvuju u vudskim ritualima koji su se uvukli u svaki vid naše kulture i našeg života u Beninu. Jednog dana zatražio sam od Boga da mi pokaže bolji način na koji mogu da Mu služim – u Duhu i u Istini.

Počeo sam da odlazim na bogosluženja sa jednom harizmatičnom grupom, ali vremenom, vernici su počeli da se međusobno sukobljavaju, tako da nam se crkva podelila na dve grupe. Neko je

pozvao jednog vernika Adventističke crkve da sa nama preostalim vernicima u našoj crkvi, podeli svoja verovanja. Ono što je taj čovek govorio imalo je smisla. Nekoliko nas uskoro je počelo da sa njim proučava Bibliju. Verovao sam da je Bog odgovorio na moje molitve. Ovde je sad nastala crkva koja je svoje celokupno postojanje zasnivala na Bibliji i odbacivala sve što bi imalo ikakve veze sa vradžbinama iz kulta vudu. Iz moje harizmatične crkve 24 osobe poželele su da se krste u adventističkoj crkvi, uključujući moju suprugu i mene.

Želja i nedoumica

Moja supruga i ja želeli smo da u mom rodnom selu podelimo sa ljudima istine od kojih smo došli proučavajući Bibliju, tako da smo se preselili u selo. U razdoblju od pet narednih godina osnovali smo grupu od 38 vernika.

Smrt oca moje supruge pokrenuo je veliki problem. Moja supruga je bila jedino dete svoga oca i svi su očekivali da se pojavi na sahrani. Međutim, znali smo da ne možemo da učestvujemo u vudskim obredima, koji su pratili dvonedeljne pogrebne ceremonije. Otišli smo u njeno rodno selo, sahranili oca i napustili selo pre nego što su rituali posmrtnih igara, žrtvovanja i pijenja počeli. Sledbenici kulta vudu koji su došli na sahranu mog tasta bili su gnevni kada su saznali da nismo ostali i platili za alkohol koji je korišćen u takvim obredima. Zakleli su se da će se osvetiti tako što će nas ubiti.

Moć vudua

Znali smo iz iskustva da je moć vudua snažna. Nekoliko godina ranije, neko je bacio kletve na mene, rekavši da nikad neću uspeti da pređem reku nego ću se udaviti. Živeli smo pored reke i često smo bili primorani da je prelazimo. Neko je uvek morao da me drži u čamcu, da ne bih pokušao da iskočim i da se udavim. Pešačio sam često kilometrima do najbližeg mosta da reku ne bih prelazio čamcem.

Ali kada smo postali hrišćani, moja supruga me je bodrila da reku pređem u malom čamcu. Molio sam se Bogu pre toga, ušao u čamac i prevezao se do druge obale. Ništa se nije dogodilo. Shvatio sam da je Bog mnogo moćniji nego vudske kletve.

Ovo iskustvo dalo nam je hrabrost i poverenje da možemo da se molimo Bogu za zaštitu i da će nas zaštititi od kletvi koje su nam uputili meštani sa sahrane.

Posle smrti moga tasta moja supruga je ostala trudna. Kada se približilo vreme porođaja nije mogla da se porodi. Išli smo iz jedne bolnice u drugu da tražimo pomoć. Na kraju smo otišli u glavnu bolnicu u zemlji. Doktori su izveli carski rez i porodili moju suprugu. Kada su ispitivali njen stomak, rekli su da ima neke nepravilnosti u radu creva – da je to rezultat kletve vudu bačene na nju. Nisu mogli da joj pomognu, rekavši da samo Bog može da joj pomogne i isceli je. Molili smo se i nakon nekog vremena njen stomak i creva su povratili normalne funkcije.

Rvanja sa duhovnim slabostima

Moj mlađi brat i njegova porodica pridružili su se Adventističkoj crkvi. Jednog dana, neki ljudi napali su mog brata da je uvredio nekog vudskog sveštenika. Tražili su da kupi alkoholno piće za celu zajednicu kulta vudu i da se izvini njenom svešteniku. Ali mi smo to odbili. Oko 30 ljudi posle toga došli da ubiju mog brata i njegovu porodicu, ali oni su pobjegli u moju kuću. Klekli smo zajedno da se pomolimo za Božiju zaštitu. Gnevni meštani opkolili su kuću, izvikujući kletve i psovke, ali nisu mogli ništa da nam učine, jer smo se molili.

Gomila je otišla, uzevši kanu mog brata koji mu je služio za pećanje i transport. Kanu su odneli u selo, prokleli ga i ostavili ga ispred glavne vudske kuće.

Vođe crkve otišli su gradonačelniku i objasnili mu šta se dogodilo. Gradonačelnik im je rekao da crkva treba da nabavi alkoholno piće, pre nego što razmotri njihovu molbu. Kada su vođe crkve objasnili da ne koristimo alkoholna pića niti ih kupujemo, gradonačelnik ih je otpustio rekavši: »Onda idite po svoj kanu, ali na svoj sopstveni rizik.« Znali smo da je na kanu bila bačena kletva, da je bio premazan otrovom i da ćemo umreti kad ga dotaknemo. Ali, pomolili smo se Bogu za zaštitu i otišli po kanu. Odneli smo ga do reke, u kojoj smo ga oprali i ponovo posvetili Bogu. Meštani su bili veoma iznenađeni kada su videli da adventisti nisu umrli od otrova, a dotakli su kanu.

Tri dana kasnije velika glavna kuća koja je pripadala kultu vudu, srušila se kao da ju je snažna, teška ruka potpuno smrskala. Čak je i temelj kuće bio potpuno uništen. »Ko su ovi adventisti da imaju toliku moć«, pitali su se ljudi. Neki su i dalje bacali kletve na adventiste, ali većina je bila uplašena govoreći: »Ako su uništili našu kuću, šta tek onda mogu nama da učine?« Sa druge strane neki meštani su istrajavali u bacanju kletvi, želeći da pobiju sve vernike i spale njihove kuće. Svi adventisti u celoj oblasti postili su i molili se za Božiju zaštitu. Ovakvo stanje neizvesnosti potrajalo je i narednih sedam dana, a onda su jedne noći tri glavna sveštenika iz ovog kulta naglo umrli.

Mnogi meštani došli su na naše bogoslužjenje, da vide odakle nama dolazi tolika moć. Ali nisu mogli da nađu ništa što bi nam zamerili. Na kraju su svi meštani, preostali vudski sveštenici i gradonačelnik tražili oprostaj od adventista i zamolili da ih adventisti ne prokunu, već im oproste.

Skoro svaki dan se susrećemo sa kletvama. Jedna vernica je pošla da prikupi neka novčana sredstva, i tada je odjednom izgubila moć govora, mogla je samo da se oglašava kao pas. Njena porodica je došla u crkvu sa njom, molili smo se za nju u naredna 4 sata, pre nego što je ponovo mogla normalno da progovori.

Molitva za crkvu

Neki ljudi vide ova čuda i dolaze iskreno da traže Božiju silu, i sada se okupljaju na bogoslužjenjima sa nama. Shvatili su da ne posedujemo nikakvu tajnu, mačignu silu, osim pravog poverenja i vere u Boga.

Okupljamo se u maloj crkvi koju smo saznali na jednom iznajmljenom imanju. Nije mnogo lepo, ali je to sve što možemo trenutno da imamo. Samo tri vernika iz naše crkve imaju stalan posao – ribar, mehaničar i žena koja prodaje na pijaci. Kada dovodimo prijatelje u našu crkvu, često nam postavljaju pitanje; »Zašto ne sazidate lepu, čvrstu crkvu, kao što to druge crkve imaju?« Ovde u Beninu, trajna, čvrsta crkva daje ljudima poverenje u Božiju snagu i moć.

Oblasni propovednik kupio je zemljište, a mi štedimo da kupimo građevinski materijal za našu crkvu. Molite se sa nama da nam Sve-

moćni Bog koji nas svakodnevno spasava i štiti od sila zla koje su oko nas, pomogne da obezbedimo materijal za pristojnu crkvenu zgradu u kojoj ćemo moći da proslavljamo Njegovo veliko i čudesno delo u ovom malom delu naše planete

1. mart

BENIN – KLETVA KOJA JE SPASILA PORODICU

Fransoa Emade

Doktor je rekao ocu da je neko bacio kletvu na njegovu kćerku. »Odvedi je do vudskog sveštenika«, predlagao je devojčicinom ocu.

Odrastao sam u porodici koja se smatrala hrišćanskom. Međutim, religija meni nije mnogo značila. Kada sam napustio roditeljski dom, prestao sam da odlazim u crkvu. Oženio sam se i dobili smo decu. Svoju sreću pronašao sam u okrilju svoje porodice i u učiteljskom poslu koji sam obavljao.

A onda se jednog dana moja najstarija kćerka veoma razbolela. Imala je neki oblik malarije koji nije prihvatao normalno lečenje. Odveli smo je u bolnicu, ali ni tamo joj nije bilo bolje. Na kraju nam je doktor rekao ono što je mislio, da je neko bacio kletvu na nju. Predložio nam je da je odvedemo svešteniku koji služi fetišima. Možda će vam ovo čudno zvučati, ali u našoj zemlji kult vudu je opšte prihvaćena religija, i ljudi često bacaju kletve na svoje neprijatelje. Kletva može doprineti da se osoba razboli, ili čak i umre. Ako je kletva bila bačena na moju kćerku, njoj neće biti bolje, dokle god kletva ne bude skinuta.

Rekao sam svojoj supruzi ono što mi je doktor rekao, ali ona nije želela da ide takvom svešteniku. Umesto toga rekla mi je da odem u jednu afričku hrišćansku crkvu koja je vršila izlečenja i dobijala vizije. Crkva je tvrdila da može da utvrdi da li je kletva bila bačena na osobu. Odveo sam svoju kćerku u tu crkvu i čovek koji nas je primio rekao je da je u viziji video da na moju kćerku jeste bačena kletva. Rekao mi je šta treba da učinim da bi se kletva skinula. Sledio sam

njegova uputstva, a on je izveo obred. Ubrzo, pošto što smo stigli u svoj dom, moja kćerka je počela bolje da se oseća.

Malo vremena posle toga jedan od mojih sinova i ja smo se razboleli. Bilo je potrebno da odem lekaru, ali nisam imao novca da mu platim. Pitao sam se da li bi mi crkva opet pomogla da se bolje osećam.

Rekao sam starešini o svom problemu, a on je ponudio da se pomoli za mene. Dao mi je Bibliju i pokazao stihove: *»Ne prodaju li se dva vrapca za jedan dinar? Pa nijedan od njih ne može pasti na zemlju bez Oca vašega. A vama je i kosa na glavi sva izbrojena. Ne bojte se dakle, vi ste bolji od mnogo vrabaca.«* (Matej 10, 29-31) Nikada ranije nisam čitao Bibliju, pa čak ni kad sam išao u crkvu, ali sada ovi stihovi ostavili su snažan utisak na mene, i rešio sam da ih naučim.

Starešina je ponudio da pita propovednika da dođe u moj dom i da se moli za mene. Složio sam se i vremenom sam počeo da proučavam Bibliju sa njim. Otišao sam u njegovu crkvu, ali mi je glasna muzika smetala. Nisam mogao da tražim Boga okružen bukom. Međutim, želeo sam da još mnogo saznam o Bogu, tako da sam nastavio da proučavam Bibliju.

Posetio sam jednu drugu crkvu i više mi se svidelo. Počeo sam da tamo odlazim. U meni se još intezivnije javila žeđ za proučavanjem Biblije. Često smo propovednik i ja ostajali do duboko u noć proučavajući Sveto pismo. Imao sam mnoštvo pitanja. Dok sam proučavao Bibliju, zapazio sam u 2. Mojsijevoj u 20. poglavlju, zapovest o svetkovanju Subote.

Pitao sam propovednika o ovoj zapovesti, ali izgledalo je kao da ne zna šta da mi kaže. Na kraju mi je predložio da treba da proučimo ovo pitanje pred celokupnom crkvom. Tako smo se jednog nedeljnog popodneva okupili svi u crkvi i zajedno razgovarali o Suboti. Čitao sam stihove koje sam pronašao i razgovarali smo o zapovestima i Suboti. Našao sam još neke stihove koji su o tome govorili, jer većina vernika nije znala ni da čita ni da piše, pa su samo pratili razgovor. U pojedinim trenucima naš razgovor dobio je zvučniji karakter, ali smo se, ipak, na kraju usaglasili da pošto to pitanje nismo rešili ovog dana, nastavimo da proučavamo.

Jednog dana, dok sam menjao stanicu na svom radio-prijemniku, naišao sam na Adventistički svetski radio-program. Odlučio sam da im pišem da mi odgovore na pitanje o Suboti. Ubrzo sam od njih dobio odgovor i nekoliko brošura o Suboti kao i početne lekcije tečaja Dopisne biblijske škole. Brzo sam odgovorio na postavljena pitanja i odmah poslao odgovore.

Biblijski učitelj koji mi je odgovarao na pitanja, pomogao mi je da razumem odgovore i na druga pitanja iz Biblije koja su me tištila. Posebnu pažnju posvetio je temi o obrazovanju dece, sticanju pravilnih zdravstvenih navika, kao i drugim duhovnim temama. Dok sam proučavao biblijske lekcije, pričao sam sa vernicima svoje crkve o onome što sam saznao. A onda sam pitao svog DBŠ dopisnika da li bi neko mogao da dođe da proučava Bibliju sa nama. Jedan vernik laik došao je u naše selo da proučava Sveto pismo sa nama.

Neki vernici iz protestantske crkve u koju sam odlazio, zajedno sa mnom obrazovali su biblijsku grupu za proučavanje. Iako su se neki usprotivili, mi smo nastavili da proučavamo. Počeli smo da se okupljamo u Subotu ujutro ispod drveta naročitog izgleda koje je raslo na jednom proplanku.

U početku je moja supruga, koja je sa mnom dolazila u protestantsku crkvu, bila sumnjičava prema mojim koracima, plašeći se da će moje delovanje uništiti crkvu. Na kraju i ona je sama shvatila da zapovest o Suboti nije ukinuta, da i dalje važi, pa se pridružila našoj maloj grupi za proučavanje Biblije. Sebe smo smatrali adventistima, iako se formalno niko iz naše grupe nije pridružio Adventističkoj crkvi. Neki članovi iz naše grupe, koji su imali motore, vozili su i po 50 kilometara da bi stigli na bogoslužjenja u najbližoj adventističkoj crkvi. Snimali su celokupno bogoslužjenje i onda bi ga sa ostatkom naše grupe delili.

Nažalost, pre nego što je naša grupa završila tečaj DBŠ-a i mi mogli da budemo kršteni, prebačen sam u Vidah, glavni vudski centar u Beninu i Togou. Pitao sam se što me Bog šalje u taj neznabožački grad u kome, u to vreme, nije postojala adventistička crkva, i to sada kada sam tek počeo da Ga upoznajem. Kako nisam mogao zbog velike daljine da dolazim motorom do najbliže crkve, moja porodica i ja počeli smo da organizujemo bogoslužjenja u svom domu. Bili smo

usamljeni, posebno kada su nam neki novi susedi pravili probleme zato što proslavljamo Subotu.

Zaista su mi bili dragoceni trenuci uvek kada je neki adventistički propovednik mogao da nam dođe u posetu. Ostavljao sam sva svoja pitanja za te trenutke. Prilikom jedne posete, propovednik mi je rekao da će neki članovi naše nekadašnje biblijske grupe za proučavanje biti kršteni u Adventističkoj crkvi nekih 50 kilometara od mog rodnog sela. Moja supruga i ja tada smo odlučili da i mi budemo kršteni sa njima.

Posle krštenja nisam mogao da držim u sebi sve što sam naučio. Počeo sam da razgovaram o duhovnim temama sa svojim kolegama na poslu i susedima. Počeo sam da proučavam Bibliju sa jednim svojim kolegom učiteljem. On se zaista interesuje, ali đavo želi po svaku cenu da me odvoji od njega. Jednog dana dogovorili smo se da on sa svojom suprugom i ja sa svojom odemo u Kotonu na poseban seminar. Direktor me je ubrzo pozvao u svoju kancelariju i rekao mi da želi da pregleda jedan moj celodnevni dan na poslu i da to treba da bude u prvu narednu Subotu. On je znao da ja slavim Subotu kao dan od odmora. Sa molitvom u srcu, otišao sam do njegove kancelarije i uljudno i mirno ga podsetio da tog dana ne može da dođe da me nadgleda. Predložio sam mu da nekog drugog dana nadgleda moj rad, ali ne u Subotu. Na kraju se složio sa mojim predlogom, a ja sam mogao u miru da proslavljam Subotu.

Odveo sam svog prijatelja i njegovu suprugu u Kotonu i upoznao ih sa propovednikom tamošnje Adventističke crkve. Zajedno smo razgovarali. Ovaj moj prijatelj učitelj je službenik u jednoj protestantskoj crkvi u Vidahu. On ima snažan uticaj. Molimo vas da se molite, da mogu da mu svojim životom svetlim i odsjajujem Hristovu svetlost, da svetlo istine pobedi tamu Vidaha, koju mu je sotona nametnuo.

NIGERIJA – OPASNO PRIJATELJSTVO

Rebeka*

Kada se vratila sa pogreba svoje majke, zatekla je dva mlada čoveka u dvorišnoj kući na očevom imanju.

Odrasla sam u religioznoj porodici u zapadnoj Nigeriji. Kada sam napunila 16 godina moja tetka je pitala moje roditelje da mi dozvole da odem da živim sa njom. Obećala je da će plaćati moju školarinu i da će se truditi da nastavim svoje obrazovanje. Ovo nije nepoznato u mojoj kulturi. Rođak koji nema svoju decu često uzima dete nekog svog bližeg rođaka da se stara o njemu.

Upisala sam se u školu i otpočela svoj novi život. Živela sam sa svojom tetkom dve godine, dok jednoga dana nije došla tužna vest da je moja majka umrla. Tužna, stigla sam u očevo selo na njenu sahranu.

Stranci na vratima

Moja porodica živi na imanju na kome se nalazi više kuća. Kada sam stigla u svoj nekadašnji dom, saznala sam da je moj otac iznajmio dvorišnu kuću dvojici mladića. Pozdravila sam se sa njima i tom prilikom saznala da su hrišćani. Živo me je zanimalo zašto je moj otac iznajmio dvorišnu kuću hrišćanima, pošto mi nismo bili hrišćani. Međutim, u razgovoru sa mladićima, shvatila sam da su veoma prijatni i učtivi. Saznala sam da su duboko religiozni – i da su imali neke slične religiozne ideje koje je i moja porodica imala. Pozvali su me na molitvu i bogoslužjenje sa njima. Bila sam zainteresovana da doznam više o hrišćanstvu, tako da sam sa njima otišla na neki njihov skup. Nisam imala ni najmanju nameru da postanem hrišćanka, ali sam bila radoznala i želela da znam o čemu govore. Tako sam odlučila da malo slušam.

Saznala sam da ova dva mladića pripremaju neke sastanke na koje su i mene pozvali. Znala sam da će se moj otac protiviti ako

bude saznao, jer sam odlazila na te sastanke ne tražeći njegovu dozvolu. Nisam išla na svaki sastanak, ali sam išla kad god bih mogla. U toku jednog od tih sastanaka, govornik je govorio o Suboti. Ovo je bila potpuno nova ideja za mene. Smatrala sam da svi hrišćani idu u crkvu nedeljom. Na kraju predavanja, evanđelista mi je objasnio da je u vreme stvaranja Bog odvojio Subotu kao sedmi dan, kao posebno sveto vreme.

Što sam više o tome slušala, to sam postajala zainteresovanija. Želela sam da što više saznam. Počela sam da sa lokalnim pastorom proučavam Bibliju, ali sam bila oprezna da ne dozvolim nikome iz moje okoline da bilo šta posumnja i počne da prati ono što radim.

Proučavali smo pitanje o Suboti, dok ga nisam potpuno razumela, a onda me je pastor upoznao sa biblijskim učenjem o Hristovom drugom dolasku. Oduvek sam smatrala da je Isus samo jedan od proroka i ništa više, ali odjednom sam shvatila da je On Bog i da dolazi po svoje verne sledbenike koje će povesti u raj. Bila sam duboko dirnuta onim što sam saznavala, tako da sam odlučila da postanem hrišćanka i zauvek sledim Isusa.

To je bilo vreme u kome su otpočeli problemi. Više nisam želela da idem u našu lokalnu vudsku kuću na molitve i obrede. Ponekad bih se pred ocem pravila da se tradicionalno molim i prisustvujem obredima, ali sam čak i tad u mislima bila molitvom povezana sa Isusom. Moj otac je zapazio ove promene u mom životu i pozeleo da sazna šta se to dešava.

»Zašto se više ritualno ne moliš«, pitao me je. »Da nisi slučajno prihvatila religiju ove dvojice mladića?« Tada sam mu rekla da želim da budem hrišćanka.

»Ako prestaneš da se moliš i ideš u ritualnu kuću za molitve, onda takođe treba da prestaneš i da ideš u školu, jer u tom slučaju ne želim više da plaćam tvoje školovanje.« Bilo mi je jasno šta je moj otac govorio, i plašila sam se. Imala sam još dve godine do završetka srednje škole, a to nikako nisam mogla bez finansijske pomoći mog oca. Ali sam, takođe, znala da ne želim da čekam da završim svoje školovanje da bih postala hrišćanka.

Moj otac je rekao direktoru u mojoj školi da sam postala hrišćanka. U narednim danima čovek me je pažljivo posmatrao. Obično se

učenici mole dvoje po dvoje na kraju školskog dana. Ja se nisam molila na tradicionalan način kako smo bili naučeni, zato me je direktor tukao i pretio da će me naterati na poslušnost. I pored svega i dalje sam odbijala da se povinujem. Na kraju sam bila kažnjena da ostanem u kući i ne idem u školu. Molila sam se i čitala svoju Bibliju. Otac je odbijao da mi da hranu, tako da sam se hranila sa svojim hrišćanskim prijateljima. Molila sam se da Bog otvori neku mogućnost da se ponovo vratim u školu.

Novi početak

Pastor sa kojim sam proučavala Bibliju planirao je krštenje. Žarko sam želela da budem deo toga. Svom ocu nisam iznela ovaj plan, ali nekako je saznao za krštenje i zabranio mi da tog dana napustim kuću. Bila sam zaista tužna što sam propustila ovu priliku da budem krštena, a onda sam saznala da će pastor održati još jedno krštenje i narednog dana. Odlučila sam da odem pre nego što je moj otac mogao da me spreči. To je bio radni dan, i niko nije očekivao krštenje. Tako da sam se iskrala iz kuće i otišla na reku. Došla sam prva na mesto sastanka i zatražila da budem brzo krštena. Onda sam se presvukla da moj otac ništa ne posumnja.

Jedan od momaka, mojih hrišćanskih prijatelja, rekao je pastoru da moj otac odbija da mi plaća dalje školovanje. Pastor je zatražio da jedan od ove dvojice mladića poseti mog oca, i zamoli ga da napiše pismo kojim će odobriti da neko drugi plaća moje školske troškove. Jedan od mladića je predložio da postimo i da se molimo, pre nego ode da sa mojim ocem razgovara o tom odobrenju. Postili smo i molili se tri dana, a onda je mladić posetio mog oca. Objasnio mu je da Adventistička crkva ima dobru internatsku školu, da ću moći da dovršim svoje obrazovanje, ako se on, kao moj otac, složi da mi da dozvolu. Na čudesan način, moj otac je popustio i dozvolio mi da idem.

Bila sam zaista srećna! Ali sam se i dalje brinula oko svojih školskih troškova. Znala sam da sama sebi ne mogu nikako finansijski da pomognem, a znala sam da moj otac neće platiti. Ubrzo sam dobila pismeno obaveštenje i obećanje da će lokalna crkvena oblast finansirati moje školovanje. Moj mlađi brat ponekad razgovara sa mnom, a ja mu kad god to prilika dozvoli govorim o Isusu. Moja želja i moli-

tva je da moj otac i brat čuju Božiji glas i odgovore na Njegov poziv. Vaša misionska darovanja podupiru rad evanđelista laika kao što su to bila ova dva mladića, koji su me doveli Isusu. Vaša darovanja pomažu i školu koju pohađam i daju mi mogućnost da dovršim svoje obrazovanje. Hvala vam što na ovaj način potpomažete misiju Crkve i one koje lično nikada niste upoznali.

* Nije njeno pravo ime.

15. mart

NIGERIJA – MNOGO JONATANA

Viktorija Erundu i Džozef A. Olajide

Jonatan Boeja je ušao kroz glavni ulaz na adventističkom seminaru u Zapadnoj Africi - Adventist Seminary of West Africa (ASWA). Nije ni primetio raznobojno cveće koje je cvetalo posle nedavnih kiša. Umoran i prašnjav od dugog puta, krenuo je prema upravi škole. Uputili su ga u jednu kancelariju u kojoj ga je čovek koji je tamo radio toplo dočekao i pozdravio. Jonatan je brzo govorio, u nadi da će čovek slušati i prihvatiti njegovu molbu.

Jonatan mu je ispričao kako je zbog rata izbegao iz svoje rodne Liberije u susednu Nigeriju. Rekao je da je jedini adventista u porodici i da je saznao za ovaj seminar od vernika crkve u koju je dolazio pre nego što je izbegao u Nigeriju. Duboko je udahnuo i postavio pitanje koje je bilo u njegovom srcu – da li bi bilo moguće da u ovom seminaru studira teologiju i postane propovednik?

Čovek ga je pažljivo saslušao i samo se nasmešio. Kako je mogao da odbije studenta koji tako žarko želi da studira u ovoj školi zbog koje je danima pešačio da bi stigao do nje? Jonatan se upisao u tečaj za propovednike. Iako je bio hrišćanin, studiranje mu je pomoglo da shvati kako se Bog brine za potrebe svoje dece. Jedan tečaj se Jonatanu učinio posebno zanimljivim. Taj tečaj bavio se temom kako zasnovati pravi, srećan brak.

Jonatan se na kraju semestra pridružio grupi studenata koja se pripremala za put u susednu Ganu da prodaje duhovnu literaturu i tako zaradi za školarinu. Kao literarnom evanđelisti, bilo mu je zaista drago što je mogao da stekne znanje i praksu na studijama. »Kad god bih posetio nekoga i odneo mu literaturu, primetio bih da ta osoba nije zainteresovana samo za naše publikacije, već i dobre, životne savete. Nekoliko ljudi mi je otvorilo svoja srca, i iznelo mi svoje probleme, a onda su zatražili od mene da se molim za njih i da im pomognem.«

Jednog dana Jonatan je upoznao jednu porodicu koja je bila na ivici raspada. Iako nije bio oženjen, Bog je Jonatana upotrebio da se obrati ovoj porodici. Sa glavom porodice razgovarao je o načelima života u srećnom domu koje je naučio i prihvatio u školi. Molio se sa čovekom i ponudio se da mu pomogne. Kasnije je posetio i suprugu ovog čoveka deleći sa njom misli i sugestije koje bi bile po Božijoj volji.

Kada se vratio u svoju školu, Jonatan je dobio pismo od ove porodice. Sa radošću i uzbuđenjem čitao je pismo u kome ga muž i žena obavestavaju da su rešili da prevaziđu svoje razlike i odlučili da nastave zajednički život. Zahvalili su se Jonatanu za njegove molitve i pozitivan uticaj koji je ostavio u njihovom domu.

Služba škole

Kroz programe Adventističkog seminara Zapadna Afrika prošle su stotine obučениh radnika od njegovog otvaranja pre 30 godina. Ovde se studenti ne bave samo učenjem. Oni praktično koriste ono što su naučili u školi, jer svi bez razlike od školskog osoblja do studenata, održavaju evanđeoske susrete, zdravstvene seminare, seminare iz Otkrivenja i drugih biblijskih proročkih knjiga, pa čak izlaze i izvan školskog prostora da čiste okolinu ili sade cveće. Nakon poslednje serije evanđeoskih propovedi, kršteno je 50 ljudi.

Daj drugima priliku

Jonatan je jedan od onih koji imaju sreće. Našao je slobodno mesto da studira u ovom seminaru. Mnogi mladi slični Jonatanu žele da budu primljeni na ovaj fakultet, ali jednostavno nema mesta za sve. Trenutno u njemu studira više od 500 studenata iz 18 različitih zemalja. Svi oni žele da budu u službi Bogu, ali škola je prenatrpana

i nema mesta za upis novih studenata. U sobama koje su namenjene za dva studenta, sada se nalazi i po šest studenata. Čak su i hodnici i kancelarija dekana fakulteta pretvoreni u spavaonice.

Škola nema dvoranu u koju bi moglo da se smesti celokupno studentsko telo, tako da kada se zakaže zbor studenata, većina studenata mora da stoji izvan prostorije u kojoj se održavaju sastanci i da posmatraju ili slušaju kroz otvorene prozore.

Grupe studenata okupljaju se gde god za to ima prostora: u još nedovršenoj crkvi, u malom restoranu, biblioteci, pa čak i pod drvećem u parku, u dvorištu, ako to vremenske prilike dozvoljavaju. Studenti koji se za svoja predavanja okupljaju u biblioteci, često ometaju druge studente koji na tom mestu uče ili pišu svoje radove.

Šezdeset studenata okuplja se u crkvi, pokušavajući da se usredsede na svoja predavanja koja često ometa glasna buka iz dvorišta. Bukvalno svaka prostorija u crkvi koristi se kao učionica za veliki broj studenata. »Dokle god se ne izgrade dodatne učionice, bojim se da ćemo, jer nemamo drugog rešenja, morati da koristimo i Božiji dom kao učionice«, objašnjava školski pastor.

Predsednik studentskog veća A. Alalade, ističe da je za ovakve prilike delimično odgovoran i štrajk zaposlenih u obrazovnim institucijama za decu srednjoškolskog uzrasta, zbog čega je vlada na nekoliko meseci zatvorila sve srednje škole. Roditelji nezadovoljni takvom situacijom, molili su da univerziteti pomognu obrazovanje njihove dece. Tako je na kraju svaki univerzitet morao da odvoji određeni broj učionica koje bi poslužile deci srednjoškolskog uzrasta. Time je stvoren dodatni pritisak i na našu školu.

Profesori i studenti Adventističkog seminara Zapadna Afrika nisu srećni što moraju da upotrebljavaju Božiji dom kao dodatni prostor za učionice. Oni se mole da uskoro dobiju nove učionice i veliku dvoranu, tako da crkvene prostorije koriste isključivo za aktivnosti usko vezane za crkvu. Nove učionice i nekoliko višenamenskih zgrada moći će da reše makar problem prenatrpanosti seminara. Studentski kompleks sastojaće se od učionica i prostorija za držanje predavanja, kao i velike dvorane koja će moći da primi celokupno studentsko telo. Vaša darovanja i darovi trinaeste Subote pomoći će da se ove želje ostvare i postanu stvarnost. Molimo vas, molite se za

ovaj seminar i sve njegove studente koji žele da steknu obrazovanje i posluže svom Gospodu, tamo gde ih On bude uputio.

22. mart

NIGERIJA – MOJA VERA JE ČVRSTA

Mlada devojka upoznaje Isusa i ostaje Mu verna bez obzira na svoje roditelje koji pokušavaju da je na silu primoraju da se odrekne svoje vere.

Monserat je mlada devojka iz Nigerije. Kako je bila tinejdžerka, njenu radoznalost je privukao njen sused. On nije išao u džamiju petkom, a uvek je izgledao opušteno i srećno. Pitala se šta je to što ga je činilo drugačijim? Uvek ga je pozdravila kad god bi ga videla na ulici, i posmatrala ga dok je radio u svojoj bašti ispred kuće. Konačno, jednog dana je sakupila snagu da mu postavi pitanje koje je toliko mučilo: »Koju religiju poštuješ?«

»Ja sam adventistički hrišćanin«, odgovorio je njen sused osmejući se. Monserat nikada ranije nije čula za adventiste, iako je nešto malo znala o hrišćanima. »Mogu da ti dam knjigu da čitaš o mojoj veri, ako želiš«, ponudio joj je sused.

»Da, molim vas«, odgovorila je Monserat. Njen sused joj je tada dao malu knjigu *Put Hristu*. Monserat se zahvalila čoveku, stavila knjigu pod svoj ogrtač i brzim koracima krenula prema svojoj kući. Kada je ostala sama u kući, uzela je knjigu i počela da čita. Iako njeni roditelji nisu znali da čitaju, Monserat je znala da bi se ljutili kada bi znali da ima hrišćansku knjigu. Zato je knjigu čitala u tajnosti i krila od svojih ukućana.

Monserat nije bila ubeđena da je hrišćanstvo dobra religija, tako da je pre nego što je ponovo krenula u internat, vratila knjigu svom susedu. Volela je školu kao i svoje školske drugarice sa kojima je delila spavaonicu. Pošto je bila zauzeta sa svojim učenjem i svakodnevnim životom u internatu, Monserat je uskoro zaboravila svog suseda sa neobičnom religijom.

Tihi odlazak u crkvu

Kada je vreme raspusta ponovo došlo, Monserat se vratila svojoj kući. Setila se svog prijateljski nastrojenog suseda i pozdravila se sa njim kad ga je srela. Jednog dana pozvao je malu Monserat da pođe sa njim u crkvu.

»Ne mogu da idem«, odgovorila je Monserat, izvinivši se. »Imam posebnu nastavu subotom, to je priprema za moj godišnji školski ispit.«

»Možda ćeš moći kada ti se nastava završi«, odgovorio je njen sused sa приметnim razočarenjem u svom glasu.

»Ne, sačekajte«, rekla je Monserat. »Želim da vidim kako vaša crkva izgleda. Gde se nalazi?« Čovek joj je dao adresu i objasnio kako može doći do crkve. Te Subote, Monserat se pripremala za svoju nastavu, ali je umesto toga otišla u crkvu svog suseda. Bila je radoznala da vidi da li su i drugi vernici crkve tako ljubazni kao što je njen sused.

Vernici crkve su je toplo pozdravili i prihvatili. Radovala se bogoslužjenju, iako se u mnogo čemu razlikovalo od službe u njenoj džamiji. Kada ju je pastor pozvao da ponovo dođe, ona se samo nasmešila i klimnula glavom.

Svake sedmice Monserat je išla u crkvu umesto na svoju nastavu. Njeni roditelji ništa nisu o tome znali, jer se služba u crkvi završavala u isto vreme kao i nastava u školi. Monserat je dobila svoju Bibliju i počela da je čita. Naučila je da se moli kao što se ovi hrišćani mole. Tražila je od Boga da je vodi u životu. Dok bi bila u školi, uvek je bila nestašna, ali sada je odlučila da njeni profesori i dekan primete razliku u njenom životu.

Promenjen život

Kada se Monserat vratila u svoju školu, nedostajali su joj odlasci u crkvu u subotno jutro. A onda je pronašla jednu adventističku crkvu koja se nalazila na sat vožnje autobusom od škole. Subotom ujutru rano bi se probudila, spremila i otišla na autobus. Ceo dan bi provela sa braćom i sestrama iz crkve, a vratila bi se u školu u večernjim časovima. Pre nego što se školska godina završila, Monserat je predala svoj život Hristu i zatražila da bude krštena u Adventističkoj crkvi.

Nikome nije govorila kuda odlazi Subotom, ali su svi njeni najbliži prijatelji zapazili razliku u njenom životu. Postala je odgovornija i poslušnija i više nije bila prva u nestašlucima u školi. Kada je došlo vreme za raspust, Monserat je ponovo odlazila Subotom u crkvu. Njeni roditelji su primetili, i pitali je kuda ide svake Subote, jer su znali da više nema nastavu. Pitali su je zašto je skinula nakit koji je nosila.

Kada je porodica odlazila u džamiju na molitvu, Monserat je takođe išla. Ali umesto da recituje molitve koje je ranije učila, molila se u svom srcu Isusu. Njena majka je primetila da ona ne recituje molitve i odmah je upitala zašto tako čini. Uplašena i zbunjena, Monserat je shvatila da više ne može da krije svoju veru od svojih roditelja. Bila je poštena i priznala je da je postala hrišćanka.

Njeni roditelji bili su ljuti. Zabranili su joj da razgovara sa svojim susedom hrišćaninom i da ide u bilo koju hrišćansku crkvu. Obavestili su sve njene učitelje i prijatelje i učinili sve što su mogli da je nateraju da se odrekne svoje hrišćanske vere. Koliko je god sa jedne strane želela da bude poslušna kći svojim roditeljima, sa druge strane nije želela da se odrekne Isusa. Stajala je čvrsto prema svojim roditeljima ispunjenim ljutinom i besom.

Ti više nisi naša kćer

Na kraju je njen otac izjavio da im ona više nije kćer. Morala je da napusti svoj dom. A i više nije želeo da plaća za preostale dve godine njenog srednjoškolskog obrazovanja.

Monserat je bila uplašena, jer je ostala sama i prepuštena sebi samoj. Molila se da Bog svojim mirom ispuni njeno srce, recitovala je stihove iz Biblije, a posebno psalam 27,10: *Jer otac moj i mati moja ostaviše me, ali Gospod neka me prihvati*. Pozvala je braću i sestre iz crkve da joj pomognu.

Vernici crkve pomogli su da plati svoje školske troškove, a prijateljica iz crkve koja je živela blizu njene škole je pozvala da dođe kod nje da zajedno stanuju. Tako je mogla da nastavi da ide u školu i usavršava svoja znanja. Monserat je često pokušavala da razgovara sa svojim roditeljima, ali su oni odbijali da je slušaju. Osećala se veoma usamljeno.

Jednom je njena majka došla u školu da je obiđe. Monserat je najpre bila uzbuđena što će ponovo videti svoju majku, a onda je shvati-

la da majka želi da je vodi duhovnom iscelitelju, da joj izbaci te lude hrišćanske ideje iz glave. Nevoljno, Monserat je krenula za svojom majkom, držeći u ruci malu Bibliju. Kada je iscelitelj video Monserat rekao je njenoj majci: »Ostavite je samu. Pustite je da radi šta je naumila.« Sa velikim olakšanjem Monserat se vratila u školu. Ovo je bilo teško razdoblje za nju. Vernici crkve su posetili njene roditelje moleći ih da dozvole da im se kćer vrati kući. Kada je Monserat diplomirala i završila srednju školu, njen otac je dozvolio da se vrati svojoj kući. Vratila se misleći da su njeni roditelji posle svega prihvatili njenu religiju. Kada je Monserat dobila rezultate svojih ispita, nije imala dobru ocenu iz engleskog jezika. Morala je ponovo da polaže engleski. »Uzmi ovaj poseban napitak sa svetom vodicom«, rekla joj je majka. »Može da ti pomogne da položiš ispit.«

»Neću da koristim taj napitak! Ja zavisim od Boga«, odvrtila je Monserat. Njeni roditelji su se ponovo naljutili na nju i kazali: »Ako ne budeš radila šta ti kažemo, možeš opet da se seliš iz naše kuće.« Te reči izgovorio je njen gnevni otac.

Odrasti

Monserat je shvatila da ne može da ostane u domu. Posavetovala se sa starešinom crkve šta da radi. On joj je ponudio da joj pomogne da se upiše na Adventistički univerzitet u Babkoku. Tamo će moći mirno da živi i studira. Crkva će na sebe preuzeti troškove njenih studija. Monserat se upisala na Adventistički univerzitet u Babkoku, na smer za medicinsku sestru. Njeni roditelji su i pored svega veoma ponosni na nju za sve što je postigla. S vremena na vreme je posete. Ona se svakog dana moli da i njena porodica prihvati Isusa za svog Spasitelja.

Monserat dodaje: »Nadam se da će moja životna priča pomoći drugim mladim ljudima da stoje čvrsto za svoju veru. Onda ću zaista biti srećna.«

Naša misionarska darovanja podržavaju mnoge različite oblike širenja evanđeoske vesti, kao i adventističkih obrazovnih ustanova širom sveta. Hvala vam što širokih srca prilažete svoje darove da pomognete da se vest o Božijoj ljubavi raširi po celom svetu.

PROGRAM TRINAESTE SUBOTE

Opaska: Zbog promene urednika časopisa, uzeli smo slobodu da predložimo da odrasli, takođe, koriste dečji program trinaeste Subote u ovom tromesečju. Hvala vam na ljubaznom razumevanju. – *Osoblje misioniskog časopisa*

»Sledi me!«

Vođa: Zapadno-Centralna Afrička divizija (ZCAD) pokriva 22 zemlje.

Pre tri godine naša misioniska darovanja pomogla su da deca u ovim zemljama dobiju sve neophodne školske potrebe. Štampane su, takođe, brošure koje pozivaju ljude u subotnu školu. Pogledajmo kako je jedna devojčica svedočila o Božijoj ljubavi koristeći školska sredstva koja je dobila preko misioniskog darovanja.

Devojčica: Bio je to prvi školski dan u jednoj adventističkoj školi na zapadu afrike. Deca su se okupila oko stola i bila spremna za početak nastave. Na stolovima u školi nalazila se nova školska oprema (olovke, sveske, bojice, lenjiri, markeri – obeleživači stranica knjiga sa Isusovom slikom i Njegovim rečima SLEDI ME.

Devetogodišnja Džojls bila je u grupi sa ostalom decom koja su ushićeno posmatrala nova školska sredstva. Učiteljica je objasnila deci zašto su ta školska sredstva bila na stolovima.

Zanimljiv misioniski projekat

»Danas imamo specijalan misioniski projekat«, rekla je. »Napravili smo male paketiće sa ovim školskim sredstvima i želeli smo da to poklonimo deci koja ne poznaju Isusa.«

Učitelj je dao plastičnu kesicu svakom detetu. Kroz kesicu se mogla videti Hristova slika sa markera, što je u isto vreme bila i pozivnica za subotnu školu.

Džojls je bila zaista srećna, ali se u isto vreme setila da neka deca u njenom selu nemaju novaca da kupe sveske, olovke... Džojls je želela da nekome od dece iz njenog sela pokloni svoju kesicu.

Učiteljica je na kraju časa pozvala celi razred na molitvu: »Dragi Bože, molimo Te da nam pokažeš decu kojoj treba da poklonimo ove kesice za školu. Blagoslovi ih, takni njihova srca da žele da saznaju više o Tebi. U Isusovo ime Te ovo molimo. Amin!«

Ko će dobiti kesicu?

Učiteljica je rekla: »Pitajte Boga da vam pokaže dete kome želite da poklonite. A kada budete davali poklon, kažite im da ih Isus voli i da želi da bude njihov Prijatelj. Pozovite ih da ove sedmice sa vama dođu u subotnu školu.«

Džojs je uzela svoju kesicu sa poklonom i krenula pešice prema svojoj kući. Videla je mnogu decu, koja su se vraćala iz raznih škola. Molila se u sebi: »Dragi Isuse, molim Te pomози mi da pronađem osobu koja Te još ne poznaje. Amin!«

Kako je završila molitvu i otvorila oči, videla je jednog dečaka koji joj se približavao. To je bio Teo. Džojs se osmehnula, jer je znala da je to osoba koju je Bog odabrao za poklon paketić.

Teovo iznenađenje

»Zdravo Teo«, reče Džojs. »Da li si danas krenuo u školu?«

»Ne«, odgovori Teo. »Moj otac nije imao dovoljno novca da mi kupi potrebne sveske, olovke... za školu.«

Džojs se nasmešila. »Zato, sada možeš da ideš u školul! Isus je želeo da tebi poklonim ovaj školski pribor«, reče Džojs, pružajući dečaku poklon paketić sa sveskama, knjigama, olovkama, bojicama, lenjirima i slikom Isusovom na markeru.

Teo je zbunjeno posmatrao kesu sa poklonom »Zašto mi to daješ«, sa suzama u očima je pitao Teo.

Poklon

»Deca iz celog sveta skupljala su poseban dar koji smo upotreбили da kupimo školski pribor i poklonimo deci koja nemaju. Danas smo se u školi molili, da nam Bog pokaže kome treba da poklonimo ovaj školski materijal. Bog mi je rekao da ovo poklonim tebi. Uzmi ga, to je od Isusa. Dobro ga koristi.«

Na Teovom uplakanom licu pojavio se osmeh. »Hvala ti! Sada ću moći da idem u školu.«

»Ima još! To nije sve! U paketiću je i pozivnica da dođeš u subotnu školu u mojoj crkvi, ako želiš. Ići ću sa tobom, tako nećeš morati da budeš sam.« Teo se zahvalio i obećao da će pitati svoju majku za dozvolu da ide u subotnu školu sa Džojks.

U subotu ujutru, Teo je čekao Džojks ispred svoje kuće. Ovo dvoje prijatelja zajedno su koračali do crkve. Džojks je upoznala Tea sa vođom subotne škole i drugom decom iz subotnoškolskog razreda. Teo je uživao dok je učio pesme koje su deca pevala. Svidele su mu se priče o Isusu i Njegovim učenicima koje je učitelj u razredu ispričao. U stvari, uživao je u svemu. Dok su se tog dana vraćali kući, pitao je Džojks da li bi ga i sledeće subote odvela u subotnu školu. »Naravno«, odgovorila je Džojks sa širokim osmehom na licu, »Isus i ja te pozivamo!«

Teo je nastavio da sa Džojks dolazi u crkvu. Rekao je svojoj majci šta je sve video i naučio, i pitao je da li bi sledeći put mogao da povede i svog mlađeg brata. Danas Teo, njegov mlađi brat i majka redovno dolaze u adventističku crkvu. »Zaista sam srećan što su me Isus i Džojks pozvali u crkvu«, kaže Teo. »Hvala vam što ste mi pomogli da i ja imam školski pribor, da mogu da budem dobar učenik.«

Vođa subotne škole: »Naš projekat trinaeste Subote pre tri godine pomogao je hiljadama dece širom Afrike da idu u školu i u subotnoj školi uče o Isusu. Nećemo nikada znati koliko je dece prihvatilo Hrista za svog Prijatelja, dok ne odemo na Nebo. Ali možemo biti sigurni, da će mnogi biti tamo, jer smo im od srca dali ono što smo imali. Planirajmo za kraj ovog tromesečja dar trinaeste Subote, da nam se još mnoga deca pridruže na Nebu.

Ovog tromesečja deca iz dve škole u Beninu i Senegalu dobiće knjige, tako da mogu da otkrivaju radost učenja, a u isto vreme i da upoznaju našeg Gospoda Isusa.

Budući projekti trinaeste Subote

Sledećeg tromesečja biće predstavljena Južno-azijska Divizija (JAD). Specijalni projekti su:

Izgradnja spavaonica i bloka dodatnih učionica za tri internatske škole, kao i crkvene zgrade za postojeće crkve u Butanu i Nepal.

Izvor informacija za čitaoce

Za više informacija o raznovrsnom kulturnom nasleđu Benina, Senegala, Nigerije i drugih zapadnih afričkih zemalja, obratite se svojoj lokalnoj biblioteci ili putničkoj agenciji.

On-lajn informacije. Adventistički misioni veb-sajt sadrži dodatni materijal za misionu prezentaciju. Potraži reči i pesme na francuskom, engleskom. Kao dodatak potraži dodatne informacije za aktivnosti u tim zemljama. Idi na www.AdventistMission.org.

Adventistički misioni DVD je besplatan prilog časopisu u kome se mogu videti priče iz zemalja o kojima smo govorili, kao i o Svetskoj misiji Adventističke crkve. Pitaj vođu subotne škole da ti napravi jednu kopiju DVD-a, ili idi na www.AdventistMission.org

Sredstvo za ostvarivanje cilja

Pomoći će da se usmeri pažnja na svetsku misiju i poveća sedmično misiono darovanje.

Usredsredite svoju pažnju na svetsku misiju i povećajte sedmična misiona darovanja.

Zatražite od svog odbora subotne škole da vam postavi cilj za misiona darovanja. (Postavite malo viši cilj nego što je bilo za prošlo tromesečje, podelite sumu na 14 delova (12 redovnih tromesečnih delova i 2 dela za trinaestu Subotu).

Pokažite nedeljni grafikon progresa prema postavljenom tromesečnom cilju.

Podsetite vernike da misioni rad Crkve širom sveta zavisi od subotnoškolskog misionog dara koji se prilaže svake sedmice. Dvanaeste subote izvestite vernike o prikupljenim misionim darovima tokom proteklog tromesečja. Ohrabrite vernike da vidno povećaju svoje misionске darove za trinaestu Subotu. Odmah izvestite vernike o prikupljenim sredstvima, na kraju subotne škole. Ova brza informacija o prikupljenim sredstvima ohrabriće mnoge da nastave da prilažu svoja misiona darivanja.

ZAPADNO-CENTRALNA AFRIČKA DIVIZIJA (ZCAD)

(ZCAD)	Crkve	Grupe	Broj vernika	Stanovništvo
Centralna Afrika	997	562	110,910	43,877,000
Istočna Nigerija	548	529	159,829	52,739,000
Gana	1,243	1,726	396,815	25,546,000
Jugozapadna Nigerija	411	653	118,092	117,386,000
Sahel	175	381	42,601	116,179,000
Zapadna Afrika	123	123	38,007	12,196,000
Svega:	3,497	3,974	886,254	367,923,000

Statistička tabela napravljena od podataka do decembra 2012.

Projekti u ovom tromesečju:

- Osnovna škola u Parakou u Beninu.
- Osnovna škola u Dakaru u Senegal.
- DEČJI PROJEKAT: Školske knjige za decu u novoj školi u Beninu i Senegal.

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2014.
Za internu upotrebu